

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtcu.)

Štev. 9.

Ljubljana, dné 1. septembra 1895.

III. tečaj.

Pripovedke o Tončku.

I.

Parnikov Tonček — he, ta vam je bil ljubezniv angeljček — zares bratec Jezuščkov! Prav zato ga je pa tudi ljubil njegov rednik, stari Parnik, moder in pobožen mož, in ga je varoval, kakor bi bil ubogljivi Tonček njegovo lastno dete. Tonček ni poznal svojih starišev in tudi vedel ni za nje. Bil je komaj leto star, ko so mu umrli. Parnika je imel za očeta. — Ta pa je res tudi po očetovski skrbel zanj. Tonček je še-le dopolnil četrto leto, pa je znal že tako lepo moliti in ubogati, da ga je bil starec vesel. In ko ga je Tonček oni dan poprosil za konjička in voziček, dejal je sam sebi priprosti Parnik: »E, otroci naj se igrajo, saj tako je prav«, in kupil mu je oboje. Oj koliko nedolžnega veselja je užival Tonček s tema igračkama! Ali ravno to je bilo trn v peti Parnikovemu sinu Matevžu. Ta je začel sovražiti nedolžnega Tončka: preganjal ga je in trpinčil. — Ubogi Tonček, kaj boš pa sedaj počel?

Bilo je vročega pomladnega dne. Mali Tonček je ravno zapregel lesenega konjička pod košato lipo na

vrtu; kar zagleda besnega Rjavca, kako se v divjih skokih drvi proti njemu, za njim pa hiti zlobni Matevž, ter v maščevalnem krohotu ščuva psa nanj.

»Moj angeljček varih!« izustil je Tonček prestrašen in se zgrudil na voziček. Ali glej čudo! Leseni konjiček je oživel in zdirjal s Tončkom daleč, daleč. — Ko se Tonček zave, peljal se je po ravni poti, kod? tega sam ni vedel. In peljal se je naprej in naprej. — Kam pa, kam, moj Tonček? Nič ne slišiš? — In glejte ga, vojke drži v rokah in veselo žvižga in prepeva brzemu konjičku. Kako lepo mu sije zlato solnčice in kako prijetno mu pihlja rahli vetrič, in kako ljubko mu žvrgolijo krilati pevčki, in kako srečen je zopet nedolžni Tonček, saj je bil že pozabil na nečloveškega Matevža.

Ali, o groza! Matevž je tudi tja prišel, in joj, že hiti naščuvani Rjavec na Tončka. Konj se splaši, visoko se spenja, hrca in skače. Zdajci skoči v divjem skoku čez reko, in Tonček je rešen. Rešen? — Oj, še hujše mu preti! Kaj tako hrumi, šumi, besni? — Solnce zatemni, dež lije, bliska se in treska in grmi! Grozno! Na drugem bregu reke renčijo in cvilijo gladni, zdivjani psi, kažoč ostre zobe. Na tem bregu se prikaže razjarjena druhal z biči in gorjačami. Matevž je zraven in divja naravnost proti Tončku. In psi, že so preplavali reko! Tončkov konjiček prska, skače, tolče, bije. Že mu grizejo psi noge, in druhal je tu! Oh, kaj pa sedaj!? Visoko se spne konjiček in skoči s Tončkom v vodo. Dve zlati ribici sta zadeli Tončka na plavuti in splavali ž njim naprej — daleč. Zasledovalcev se Tonček sedaj ni bal, saj ribici sta bili hitrejši. In voda, kako prijetno ga je oblivala, in ribici, kako skrbno sta nosili nedolžnega angeljčka, mirnega, ponižnega, ubogljivega Tončka! Ribici sta priplavali do rekinega izvira. Tonček zapazi dva angeljčka, oh čisto zlata, in peruti sta imela in zlate laske in tako ljubeznivo sta se mu smehljala. »Angeljčka moja«, zašepetal je Tonček ves zavzet, in angeljčka sta ga vzdignila in plavala ž njim čez gaje in travnike in polja in vrte.

Komaj da je Tonček še zahvalil ribici, ki sta kar strmeli nad vsem tem. Jej, Tončka sta sedaj angeljčka pestovala, božala ga in poljubovala! Nakitila sta ga z

vencem svetlih zvezdic srčne nedolžnosti, ponižnosti in krotkosti, katerega si je bil spletel z bogoljubnim življenjem. V roko sta mu pa dala prekrasno rožo ljubezni Božje. Tonček ni utegnil premišljevati, kaj se ž njim godi, le molil in hvalil je Boga neprenehoma.

Oj, in zdaj — zdaj angeljčka rahlo položita Tončka na zemljo in zasuje ga cvetje pomladno. Oh, angeljčka pa — izgineta!

Tonček, kje pa si? Si li sanjal sanje? Si li zopet sam? — Ne! Angeljček te še vedno spremlja, le ne vidiš ga. Tonček, le ljubi ga, saj te tudi on ljubi. —

Glej ondi na hribčku se vzdiguje veličastna kapelica. Tonček hiti v njo in zagleda notri Jezuščka. Ali Jezušček je bil solzan, bridke solze je pretakal.

»Oj mili Jezušček, nikari ne jokaj«, prosil ga je jokaje Tonček.

In Jezušček je pokazal svoje krvave rane, rekoč:

»Glej, o človek, grehi tvoji«, in milo je zaplakal.

»Jezušček presrčni, odpusti mi!«

»Tebi nimam odpuščati«

»Odpusti drugim, odpusti Matevžu!«

In Jezušček je izginil. Božji angelj pa je vzdignil Tončka ter ga postavil na jablano, katera je rodila zlata jabolka. Pod njo je stal Matevž. Tonček se ga ni več bal. Zakaj neki, saj je bil v dobrem varstvu!

Tonček še premišljeval ni, nego potresel je vejo, in kar usulo se je zatega sadja po cvetoči tratici. Matevž je pogledaval zdaj Tončka, zdaj jabolka.

»Pobiraj, Matevž«, silil ga je Tonček.

Kakor žrjavica na glavi, tako so spekle te besede Matevževo zlobno srce. Ali kakor strah in grozo napovedujoče črno nebo rosi včasih le krotak dež, ki oživlja naravo, tako se je i Matevževa grda napaka spremenila v spoštovanje, katero je v hipu rodilo pravo ljubezen do Tončka, in v tej ljubezni sta se osrečevala v nadaljnem življenju.

»Pobiraj, Matevž«, silil ga je zopet Tonček.

»Poprej reci, da mi odpustiš«, prosil je skesano Matevž.

»Jaz sem ti že zdavnaj odpustil, a prosi le Boga, da ti tudi on odpusti.«

»Moj Bog!« — izustil je jokaje Matevž in hitel v kapelico.

Kako vesela sta sedaj Tonček in Matevž drug drugega! Kako vesel je njiju stari Parnik, a kdo veselejši, kakor predobri naš Oče nebeški!

J. S.

Angelju varihu.

(Molitev.)

Angeljček moj sveti,
Prosim, daj vzprejeti
Mene v varstvo milo
V varno svoje krilo!

Slušaj želje tihe,
Moje prošnje — zdihe.
Daj mi sladko spanje —
Pa nebeške sanje.

Dušo ti izročam,
Srce priporočam;
K Bogu prošnje nosi —
Milosti izprosi!

Varih moj prezvesti,
Daj kedaj privedi
Me v nebesa zlata,
Kjer sta mama — ata!

Sprejmi me tja gori,
Kjer svetnikov zbori
Večnega slavijo —
Vekomaj častijo!

Al. K. S—ún.

Jesenske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

I.

Do bi si mislil, da se leto tako hitro okrog zasuče? Do kresa je še, še. Dnevi postajajo daljši, ceste prašne, polje se rumeni, travniki se zelené, metuljčki frfotajo, komarji pikajo in solnčece, rumeno solnčece to greje, kakor žrjavica. Dežja je malo in če kedaj pada, lije kakor iz škafa, nebo se naglo stemni, blisek križa nebo in grom potresa vsako srce. Nu, ko postajajo kresnice bolj redke, ko se začne dan zopet krčiti, tedaj tudi vročina poneha. Prej kakor bi mislil, plavé se